

สรุป อภิปรายผลและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อศึกษาผลของวิธีเรียนโดยรวมและวิธีเรียนโดยแยก ที่มีต่อการเรียนรู้คำ ประเภทที่คล้ายคลึงกันทางเสียง และคำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางความหมาย ของ นักเรียนสองภาษา (นักเรียนที่ใช้ภาษามลายูถิ่นเป็นภาษาแม่และมีภาษาไทยเป็นภาษา ที่สอง) ที่มีระดับความพร้อมทางภาษาไทยในระดับสูงและความพร้อมทางภาษาไทยใน ระดับต่ำ และศึกษากิริยารวมระหว่างวิธีเรียน ระดับความพร้อมทางภาษาไทยของ นักเรียน และประเภทความคล้ายคลึงของคำ

สมมติฐานของการวิจัย

1. นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีเรียนโดยแยก เรียนรู้คำได้จำนวนมากกว่า นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีเรียนโดยรวม
2. นักเรียนที่มีความพร้อมทางภาษาไทยในระดับสูง เรียนรู้คำได้จำนวนมากกว่านักเรียนที่มีความพร้อมทางภาษาไทยในระดับต่ำ
3. นักเรียนเรียนรู้คำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางความหมาย ได้จำนวนมาก กว่าคำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางเสียง
4. มีกิริยารวมระหว่างวิธีเรียนและระดับความพร้อมทางภาษาไทยของ นักเรียน
5. มีกิริยารวมระหว่างวิธีเรียนและประเภทความคล้ายคลึงของคำ
6. มีกิริยารวมระหว่างระดับความพร้อมทางภาษาไทยของนักเรียนและ ประเภทความคล้ายคลึงของคำ

7. มีกิจกรรมระหว่างวิธีเรียน ระดับความพร้อมทางภาษาไทยของ
นักเรียน และประเภทความคล้ายคลึงของคำ

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากร

ประชากรในการศึกษาค้นคว้านี้เป็นนักเรียนสองภาษา ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
ของโรงเรียนในสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาในจังหวัดปัตตานี ปีการศึกษา 2527

กลุ่มตัวอย่างและวิธีเลือกกลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการศึกษาค้นคว้านี้ได้แก่นักเรียนที่สอบคัดเลือกประจำจำนวน
128 คน แบ่งเป็นนักเรียนที่มีความพร้อมทางภาษาไทยในระดับสูงจำนวน 64 คน
และนักเรียนที่มีความพร้อมทางภาษาไทยในระดับต่ำจำนวน 64 คน กลุ่มตัวอย่างใน
การศึกษาค้นคว้านี้ได้นำโดยการสุ่มตัวอย่างแบบหลายขั้นตอนโดยวิธีจับฉลาก

แบบแผนการทดลอง

ออกแบบการวิจัยแบบ $2 \times 2 \times 2$ (วิธีเรียน \times ระดับความพร้อมทาง
ภาษาไทย \times ประเภทความคล้ายคลึงของคำ) โดยวัดซ้ำที่ประเภทความคล้ายคลึง
ของคำ ตัวแปรที่ศึกษามี 3 ตัวคือ

1. วิธีเรียนมี 2 ระดับ
 - 1.1 วิธีเรียนโดยรวม
 - 1.2 วิธีเรียนโดยแยก
2. ระดับความพร้อมทางภาษาไทยมี 2 ระดับ
 - 2.1 ความพร้อมทางภาษาไทยระดับสูง
 - 2.2 ความพร้อมทางภาษาไทยระดับต่ำ

3. ประเภทความคล้ายคลึงของคำ มี 2 ระดับ

3.1 คำที่คล้ายคลึงกันทางเสียง

3.2 คำที่คล้ายคลึงกันทางความหมาย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

มี 3 ส่วนคือ

1. เครื่องมือที่ใช้ประกอบการวิจัย มีดังต่อไปนี้

1.1 แบบทดสอบความพร้อมทางภาษาไทย สำหรับใช้วัดความพร้อมทางภาษาไทยของนักเรียนเพื่อจัดเข้ากลุ่มทดลองตามระดับความพร้อม เป็นแบบทดสอบความพร้อมทางภาษาไทยของอนันต์ นาเจริญ (2522)

1.2 เครื่องฉายสไลด์

1.3 ฉากรับภาพ

1.4 เครื่องเพนแท็ทิกเสียงและฆ้องวงเพนที่อัดเสียงคำอ่านประกอบสไลด์
แสดงภาพ

2. เครื่องมือที่ใช้ในการให้นักเรียนเรียนคือแบบสอนคำ เป็นสไลด์คู่สัมพันธ์ของคำ (ตัวเขียน) ที่ให้เรียนทำหน้าที่เป็นสิ่งที่เรา เข้าดูกับภาษาที่เป็นความหมายของคำประกอบกับเสียงการอ่านคำนั้น ทำหน้าที่เป็นสิ่งที่ตอบสนอง แบ่งเป็น 2 รายการ ๆ ละ 9 คำ คือ

2.1 คำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางเสียง

2.2 คำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางความหมาย

3. เครื่องมือที่ใช้ในการรวบรวมข้อมูล

3.1 แบบทดสอบการรู้คำตามการออกเสียง เป็นสไลด์ของคำ (ตัวเขียน) ทำหน้าที่เป็นสิ่งที่เราสำหรับใช้เสนอให้นักเรียนตอบสนอง โดยการอ่านออกเสียงคำนั้น

3.2 แบบทดสอบการเรียนรู้คำถ้อยความหมาย เป็นชุดของภาพที่เป็นความหมายของคำ ชุดละ 3 ภาพ สำหรับใช้เสนอให้นักเรียนเลือกภาพที่เป็นความหมายของคำที่ให้เขียน

3.3 แบบบันทึกคะแนนการเรียนรู้คำ แบ่งเป็น 2 ประเภทคือ

3.3.1 แบบบันทึกคะแนนการเรียนรู้คำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางเสียง

3.3.2 แบบบันทึกคะแนนการเรียนรู้คำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางความหมาย

วิธีรวบรวมข้อมูล

วิธีเสนอให้เรียน

ใช้วิธีเสนอให้เรียนแบบจำ-สอบ (Study-test) ให้คะแนนจากจำนวนคำที่เขียนรู้ โดยวัดผลหลังจากเสนอให้เรียนจำนวน 4 รอบการเรียนรู้ การวัดผลการเรียนรู้กำหนดแยกเป็น 2 ด้าน ได้แก่

1. การเรียนรู้คำถ้อยความหมาย ทดสอบโดยเสนอเฉพาะคำเขียนซึ่งทำหน้าที่เป็นตัวเรา แล้วให้นักเรียนอ่านออกเสียงคำนั้น จำนวนคำที่นักเรียนอ่านออกเสียงถูกต้อง ถือเป็นคะแนนการเรียนรู้คำถ้อยความหมายในรายการคู่สัมพันธ์นั้น
2. การเรียนรู้คำถ้อยความหมาย ทดสอบโดยใช้แบบทดสอบการเรียนรู้คำถ้อยความหมาย ซึ่งเป็นชุดของภาพชุดละ 3 ภาพ และในจำนวนนั้นมีอยู่ภาพหนึ่งที่เป็นความหมายของคำที่อ่าน ให้นักเรียนเลือกภาพที่เป็นความหมายของคำที่อ่านนั้น จำนวนของนักเรียนเลือกภาพได้ถูกต้องถือเป็นคะแนนการเรียนรู้คำถ้อยความหมายในรายการคู่สัมพันธ์

การดำเินการทดลอง

คำเินการทดลองดังนี้คือ

1. ในเงื่อนไขของวิธีเรียนโดยรวม

1.1 เสนอแบบสอนคำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางเสียงให้ผู้รับการทดลองเรียน โดยเริ่มเสนอคู่สัมพันธ์ตั้งแต่ครั้งแรกจนถึงคู่ที่ 9 ซึ่งเป็นคู่สุดท้าย ใช้วิธีเสนอให้เรียนแบบจำ-สอบ จำนวน 4 รอบการเรียน แล้ววัดผลการเรียนรู้อำนาจการออกเสียงโดยเสนอเฉพาะคำ (ตัวเขียน) ครั้งละ 1 คำ ให้ผู้รับการทดลองอ่านออกเสียง หลังจากนั้นวัดผลการเรียนรู้อำนาจความหมายของคำนั้นโดยเสนอชุดของภาพในแบบทดสอบการเรียนรู้อำนาจความหมายให้นักเรียนเลือกภาพที่ถูกต้อง

1.2 เสนอแบบสอนคำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางความหมาย ให้ผู้รับการทดลองคนเดิมเรียน แล้ววัดผลการเรียนรู้อำนาจ โดยวิธีการและขั้นตอนเช่นเดียวกับข้อ 1.1

2. ในเงื่อนไขของวิธีเรียนโดยแยก

2.1 แบ่งคู่สัมพันธ์ในแบบสอนคำแต่ละประเภท (ประเภทที่คล้ายคลึงกันทางเสียงและประเภทที่คล้ายคลึงกันทางความหมาย) ออกเป็น 3 ชุด ๆ ละ 3 คู่

2.2 เสนอคู่สัมพันธ์ 3 คู่ ในชุดที่ 1 ของแบบสอนคำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางเสียงให้ผู้รับการทดลองเรียน โดยเริ่มเสนอตั้งแต่ครั้งแรกจนถึงคู่ที่ 3 ใช้วิธีเสนอให้เรียนแบบจำ-สอบ จำนวน 4 รอบการเรียน แล้วเสนอคู่สัมพันธ์ในชุดที่ 2 และชุดที่ 3 ให้เรียนต่อไป เช่นเดียวกับกับชุดที่ 1 หลังจากนั้นจึงวัดผลการเรียนรู้อำนาจทั้งทางอำนาจการออกเสียงและอำนาจความหมายเช่นเดียวกับข้อ 1.1

2.3 เสนอคู่สัมพันธ์ 3 คู่ ในชุดที่ 1 ของแบบสอนคำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางความหมายให้ผู้รับการทดลองคนเดิมเรียน แล้ววัดผลการเรียนรู้อำนาจโดยขั้นตอนและวิธีการเช่นเดียวกับข้อ 2.2

การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ทหารับเชิงเลขคณิต (\bar{X}) ของคะแนนการเรีัยนรู้ค่าของกลุ่มต่าง ๆ
2. ทดสอบความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนระหว่างบุคคลและความเป็นเอกพันธ์ของความแปรปรวนภายในบุคคลโดยใช้ F_{max}
3. ทดสอบความเป็นเอกพันธ์และความสมมาตรของความแปรปรวน-ความแปรปรวนรวม โดยใช้ χ^2
4. วิเคราะห์ความแปรปรวนแบบ $2 \times 2 \times 2$ โดยวิธีค่าที่ระดับประเภทความคล้ายคลึงของค่า

ผลการวิจัย

ผู้วิจัยสรุปผลการวิจัยควบคู่กันไปทั้งในการเรีัยนรู้ค่าด้านการออกเสียงและการเรีัยนรู้ค่าด้านความหมาย โดยเสนอตามลำดับสมมติฐานที่ตั้งไว้ดังต่อไปนี้

1. เกี่ยวกับวิธีการเรีัยน
 - 1.1 ในการเรีัยนรู้ค่าด้านการออกเสียง นักเรียนที่เรีัยนด้วยวิธีเรีัยนโดยแยกเรีัยนรู้ค่าได้จำนวนมากกว่านักเรียนที่เรีัยนด้วยวิธีเรีัยนโดยรวม
 - 1.2 ในการเรีัยนรู้ค่าด้านความหมาย นักเรียนที่เรีัยนด้วยวิธีเรีัยนโดยแยกและนักเรียนที่เรีัยนด้วยวิธีเรีัยนโดยรวมเรีัยนรู้ค่าได้ไม่แตกต่างกัน
2. เกี่ยวกับระดับความพร้อมทางภาษาไทยของผู้เรีัยน
 - 2.1 ในการเรีัยนรู้ค่าด้านการออกเสียง นักเรียนที่มีความพร้อมทางภาษาไทยในระดับสูง เรีัยนรู้ค่าได้จำนวนมากกว่านักเรียนที่มีความพร้อมทางภาษาไทยในระดับต่ำ
 - 2.2 ในการเรีัยนรู้ค่าด้านความหมาย นักเรียนที่มีความพร้อมทางภาษาไทยในระดับสูง เรีัยนรู้ค่าได้จำนวนมากกว่านักเรียนที่มีความพร้อมทางภาษาไทยในระดับต่ำ

3. เกี่ยวกับประเภทความคล้ายคลึงของคำ

3.1 ในการเรียนรู้คำด้านการออกเสียง นักเรียนเรียนรู้คำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางความหมายได้จำนวนมากกว่าคำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางเสียง

3.2 ในการเรียนรู้คำด้านความหมาย นักเรียนเรียนรู้คำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางเสียงและคำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางความหมายได้ไม่แตกต่างกัน

4. เกี่ยวกับกิจกรรมระหว่างวิธีเรียนและระดับความพร้อมทางภาษาไทยของนักเรียน

4.1 ในการเรียนรู้คำด้านการออกเสียง มีกิจกรรมระหว่างวิธีเรียนและระดับความพร้อมทางภาษาไทยของนักเรียนคือ นักเรียนที่มีความพร้อมทางภาษาไทยในระดับสูงเรียนรู้คำด้วยวิธีเรียนโดยรวมได้จำนวนมากกว่การเรียนรู้ด้วยวิธีเรียนโดยแยก แต่นักเรียนที่มีความพร้อมทางภาษาไทยในระดับต่ำเรียนรู้คำด้วยวิธีเรียนโดยแยกได้จำนวนมากกว่การเรียนรู้โดยรวม

4.2 ในการเรียนรู้คำด้านความหมาย ไม่มีกิจกรรมระหว่างวิธีเรียนและระดับความพร้อมทางภาษาไทยของนักเรียน

5. เกี่ยวกับกิจกรรมระหว่างวิธีเรียนและประเภทความคล้ายคลึงของคำ

5.1 ในการเรียนรู้คำด้านการออกเสียง ไม่มีกิจกรรมระหว่างวิธีเรียนและประเภทความคล้ายคลึงของคำ

5.2 ในการเรียนรู้คำด้านความหมาย ไม่มีกิจกรรมระหว่างวิธีเรียนและประเภทความคล้ายคลึงของคำ

6. เกี่ยวกับกิจกรรมระหว่างระดับความพร้อมทางภาษาไทยของนักเรียนและประเภทความคล้ายคลึงของคำ

6.1 ในการเรียนรู้คำด้านการออกเสียง ไม่มีกิจกรรมระหว่างระดับความพร้อมทางภาษาไทยของนักเรียน และประเภทความคล้ายคลึงของคำ

6.2 ในการเรียนรู้คำความหมาย มีกิจกรรมระหว่างระดับ
ความพร้อมทางภาษาไทยของนักเรียนและประเภทความคล้ายคลึงของคำคือ นักเรียน
ที่มีความพร้อมทางภาษาไทยในระดับสูงเรียนรู้คำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางเสียงได้
จำนวนไม่แตกต่างกับ ถ้าประเภทที่คล้ายคลึงกันทางความหมาย แต่นักเรียนที่มีความ
พร้อมทางภาษาไทยในระดับต่ำเรียนรู้คำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางความหมายได้จำนวน
มากกว่าคำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางเสียง

7. เกี่ยวกับกิจกรรมระหว่างวิธีเรียน ระดับความพร้อมทางภาษาไทย
และประเภทความคล้ายคลึงของคำ

7.1 ในการเรียนรู้คำด้านการออกเสียง ไม่มีกิจกรรมระหว่าง
วิธีเรียนระดับความพร้อมทางภาษาไทยและประเภทความคล้ายคลึงของคำ

7.2 ในการเรียนรู้คำความหมาย ไม่มีกิจกรรมระหว่างวิธี
เรียน ระดับความพร้อมทางภาษาไทยและประเภทความคล้ายคลึงของคำ

อภิปรายผล

จากผลการวิจัยตามที่สรุปมา ผู้วิจัยจะนำมาอภิปรายตามลำดับสมมติฐาน
ดังต่อไปนี้

1. สมมติฐานข้อที่ 1 กล่าวว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีเรียนโดยแยก
เรียนรู้คำได้จำนวนมากกว่านักเรียนที่เรียนด้วยวิธีเรียนโดยรวม ผลการทดลอง
ปรากฏว่า ในการเรียนรู้คำด้านการออกเสียง สมมติฐานนี้ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล
ซึ่งสอดคล้องกับผลการทดลองของกรอดเจอร์และซัพเพส (Crothers and Suppes
1967) ซึ่งได้ทดลองศึกษาการเรียนรู้อักษรผู้เรียนสองภาษา เช่นเดียวกันคือ พบว่า
นักเรียนที่เรียนด้วยวิธีเรียนโดยแยกเรียนรู้คำได้จำนวนมากกว่านักเรียนที่เรียนด้วย
วิธีเรียนโดยรวม ทั้งนี้อาจอธิบายได้ด้วยเหตุผลของซอว์เรย์และเทลฟอร์ด (Sawray
and Telford 1964 : 192-193) ซึ่งกล่าวว่าการเรียนด้วยวิธีเรียนโดยแยก

เป็นการเปิดโอกาสให้ผู้เรียนทราบความก้าวหน้าของตัว เองอยู่ตลอดเวลา ซึ่งเป็น การสร้างแรงจูงใจและให้การเสริมแรงแก่ผู้เรียน และผลจากการให้การเสริมแรง แก่ผู้เรียนนี้ กาลฟี (Calfee 1975 : 413) ได้แสดงความคิดเห็นสนับสนุน การเรียนด้วยวิธีเรียนโดยแยกไว้ในทำนองเดียวกัน ส่วนในการเรียนรู้คำ ความหมาย สมมติฐานนี้ถูกปฏิเสธจากข้อมูล การที่นักเรียนเรียนรู้คำ ความหมายด้วย วิธีเรียนโดยแยกและวิธีเรียนโดยรวมได้ไม่แตกต่างกัน อาจเป็นเพราะการเรียนด้วย วิธีเรียนโดยรวม ผู้เรียนได้เรียนคำติดต่อกันหมดทุกคำ ซึ่งในการเรียนคำ ความหมายนั้น ความหมายของคำแต่ละคำจะกระตุ้นให้เรียนรู้คำต่อไปได้ง่ายขึ้น จึงทำให้ นักเรียนเรียนรู้คำได้จำนวนมากกว่า ๆ กับการเรียนด้วยวิธีเรียนโดยแยก ดังที่ฮิกบี และลินเกรน (Higbee 1977 : 60-61, Lingren 1977 : 247) กล่าว ว่าในการเรียนเนื้อหาที่เป็นแบบแผนนั้น ใช้วิธีเรียนโดยรวมเหมาะสมกว่าวิธีเรียน โดยแยก เพราะวิธีเรียนโดยรวมทำให้ผู้เรียนได้เรียนสิ่งที่จะเรียนหมดทุกส่วน และ แต่ละส่วนจะกระตุ้นให้ผู้เรียนระลึกส่วนต่อไปได้ง่ายขึ้น

2. สมมติฐานข้อที่ 2 กล่าวว่านักเรียนที่มีความพร้อมทางภาษาไทยใน ระดับสูง เรียนรู้คำได้จำนวนมากกว่านักเรียนที่มีความพร้อมทางภาษาไทยในระดับต่ำ ผลการทดลองปรากฏว่า สมมติฐานนี้ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูลทั้งในการเรียนรู้คำ คำการออกเสียงและการเรียนรู้คำ ความหมาย ซึ่งสอดคล้องกับผลการศึกษาที่ ผ่านมาเป็นส่วนใหญ่ซึ่งสรุปว่าผู้เรียนที่มีความพร้อมในระดับสูงจะเรียนรู้ทางภาษาได้ดี กว่าผู้เรียนที่มีความพร้อมในระดับต่ำ ไม่ว่าจะเป็นการเรียนรู้ในระดับและทักษะใดก็ตาม เช่น การ์ลิน (Karlin 1957 : 320-322) และ เบรเมอร์ (Bremer 1959 : 222-224) พบว่าคะแนนจากแบบทดสอบความพร้อมของเด็กมีความสัมพันธ์กับคะแนนผลสัมฤทธิ์ทางการอ่าน และโคเปิล (Kopel 1942 : 13 : 64-70) รายงานว่าคะแนนจากแบบทดสอบความพร้อมสามารถทำนายความสามารถ ทางการอ่านของเด็กได้ ซึ่งผลการค้นพบเหล่านี้สามารถนำมาสรุปกับการเรียนรู้ในระดับ คำได้ ด้วย เนื่องจากการเรียนรู้คำเป็นพื้นฐานสำหรับการเรียนอ่าน

3. สมมติฐานข้อที่ 3 กล่าวว่านักเรียนเรียนรู้คำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางความหมายได้จำนวนมากกว่าคำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางเสียง ผลการทดลองปรากฏว่า ในการเรียนรู้คำด้านการออกเสียง สมมติฐานนี้ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล ซึ่งตรงกับคำกล่าวของ บอร์น (Bourne 1971 : 137 citing Conrad 1964 และ Wickelgren 1965) ที่ว่าในการเรียนคำโองสัมพันธ์นั้น ความคล้ายคลึงกันทางเสียงเป็นตัวแปรสำคัญที่ยังยั้งการเรียนรู้ และบอร์น (Bourne 1971 : 125 citing Underwood Exstrand and Keppel 1965) ยังกล่าวด้วยว่าสิ่งที่มีผลคล้ายคลึงกันทางคำมโนทัศน์หรือด้านความหมายสูง จะทำให้การเรียนรู้คำตอบสนองในการเรียนคำโองสัมพันธ์ได้ง่ายขึ้น และสอดคล้องกับผลการทดลองของ อันเดอร์วูด รันควิสต์ และซูลซ์ (Underwood, Runquist and Schulz 1958: 70-77) ซึ่งพบว่าคำตอบสนองที่มีความคล้ายคลึงกันทางความหมายสูงในการเรียนรายการคำโองสัมพันธ์ จะทำให้การเรียนรายการตอบสนองเร็วขึ้นถึงแม้ว่าจะทำให้การเรียนเช่นเรียนการโองสัมพันธ์ช้าลงก็ตาม แต่เมื่อเปรียบเทียบกับการเรียนคำที่มีความคล้ายคลึงกันทางเสียงแล้ว การเรียนคำที่คล้ายคลึงกันทางความหมายก็ยังเรียนรู้ได้เร็วกว่า เนื่องจากความคล้ายคลึงกันทางเสียงไม่ว่าจะคล้ายคลึงกันในส่วนของคำเราหรือคำตอบสนอง ล้วนแต่เป็นตัวช่วยการเรียนรู้ทั้งสิ้น (Bourne 1971 : 137 citing Conrad 1964 และ Wickelgren 1965) ส่วนในการเรียนรู้คำด้านความหมาย สมมติฐานข้อนี้ถูกปฏิเสธจากข้อมูล การที่นักเรียนเรียนคำที่คล้ายคลึงกันทางเสียงและคำที่คล้ายคลึงกันทางความหมายได้ไม่แตกต่างกันนั้น อาจเป็นเพราะในการเรียนรู้คำด้านความหมายขณะที่เรียนผู้เรียนถูกเร้าให้ตอบสนองการเรียนคำทางด้านความหมายอยู่ตลอดเวลา ฉะนั้นความคล้ายคลึงกันทางเสียงของคำจึงไม่มีโอกาสแสดงบทบาทเป็นตัวช่วยการเรียนรู้คำในกรณีดังกล่าว หรืออาจเป็นเพราะบทบาทการสัมพันธ์ทางความหมายเด่นกว่าบทบาทการสัมพันธ์ทางเสียง

4. สมมติฐานข้อที่ 4 กล่าวว่ามีอิทธิพลระหว่างวิธีเขียนและระดับความพรอมทางภาษาไทยของนักเรียน ผลการทดลองปรากฏว่า ในการเรียนรู้คำตามการออกเสียง สมมติฐานข้อนี้ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล นั่นคือนักเรียนที่มีความพรอมทางภาษาไทยในระดับสูง เรียนรู้คำตัววิธีเขียนโดยรวมได้ดีกว่าวิธีเขียนโดยแยก แต่นักเรียนที่มีความพรอมทางภาษาไทยในระดับต่ำ เรียนรู้คำตัววิธีเขียนโดยแยกได้ดีกว่าวิธีเขียนโดยรวม ผลการทดลองนี้สอดคล้องกับคำกล่าวของฮิกบี้และลินเกรน (Higbee 1977 : 60-61, Lingren 1977 : 247) ที่ว่ายิ่งผู้เรียนมีทักษะและสติปัญญาอยู่ในระดับสูง การเรียนโดยวิธีรวมจะยิ่งมีประสิทธิผลสูง ผลการทดลองนี้ถึงสนับสนุนความคิดเห็นของออสซูเบล (Ausubel 1978 : 209) ที่กล่าวถึงความสัมพันธ์ของวิธีเขียนกับความพรอมทางระดับความพรอมของนักเรียนเป็นตัวกำหนดในการเลือกวิธีเรียน สำหรับการเรียนรู้คำตามความหมาย สมมติฐานข้อนี้ถูกปฏิเสธจากข้อมูล นั่นคือถึงแม้ว่าระดับความพรอมทางภาษาไทยของผู้เรียนจะแตกต่างกันก็ตาม ผลของวิธีเขียนทั้งสองก็ไม่แตกต่างกัน

5. สมมติฐานข้อที่ 5 กล่าวว่ามีอิทธิพลระหว่างวิธีเขียนและประเภทความคล้ายคลึงของคำ ผลการทดลองปรากฏว่า สมมติฐานข้อนี้ถูกปฏิเสธจากข้อมูล ทั้งในการเรียนรู้คำตามการออกเสียงและการเรียนรู้คำตามความหมาย แสดงว่าถึงแม้ประเภทความคล้ายคลึงของคำจะแตกต่างกัน ผลของวิธีเขียนทั้งสองก็ไม่แตกต่างกัน หรือกล่าวได้ว่าผลของวิธีเขียนไม่ขึ้นอยู่กับประเภทความคล้ายคลึงของคำ

6. สมมติฐานข้อที่ 6 กล่าวว่ามีอิทธิพลระหว่างระดับความพรอมทางภาษาไทยของนักเรียนและประเภทความคล้ายคลึงของคำ ผลการทดลองปรากฏว่า ในการเรียนรู้คำตามการออกเสียง สมมติฐานข้อนี้ถูกปฏิเสธจากข้อมูล แสดงว่าถึงแม้ประเภทความคล้ายคลึงของคำจะต่างกัน ผลของระดับความพรอมทั้งสองก็ไม่แตกต่างกัน นั่นคือผลของระดับความพรอมทางภาษาไทย ไม่ขึ้นอยู่กับประเภทความคล้ายคลึงของคำ

แต่ในการเรียนรู้คำความหมาย สมมติฐานข้อนี้ได้รับการสนับสนุนจากข้อมูล กล่าวคือ นักเรียนที่มีความพรอมทางภาษาไทยในระดับสูง เรียนรู้คำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางเสียงและคำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางความหมายได้ดีพอ ๆ กับ แต่นักเรียนที่มีความพรอมทางภาษาไทยในระดับต่ำ เรียนรู้คำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางความหมายได้ดีกว่าคำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางเสียง จากการศึกษาที่ผาหมายยังไม่พบว่าผู้ใดศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้คำที่คล้ายคลึงกันทางเสียงและทางความหมายกับนักเรียนที่มีระดับความพรอมต่างกัน แต่สำหรับเด็กที่มีระดับอายุต่างกัน อรุณี ช่วยเจริญ (2521 : 41) พบว่าเด็กเล็กมีแนวโน้มที่จะจำคำที่คล้ายคลึงกันทางเสียงได้ดีกว่าคำที่คล้ายคลึงกันทางความหมาย แต่เด็กโตมีแนวโน้มที่จะจำคำที่คล้ายคลึงกันทางความหมายได้ดีกว่าคำที่คล้ายคลึงกันทางเสียง ซึ่งตามข้อเท็จจริงแล้วเด็กโตจะมีความพรอมสูงกว่าเด็กเล็ก นอกจากนี้อันเดอร์วูด (Underwood 1969 76 : 559-573) ก็พบเช่นเดียวกันว่าเด็กเล็กจะจำลักษณะทางเสียง ในขณะที่เด็กโตจะจำลักษณะการสัมพันธ์ของคำความหมาย ผลการศึกษาดังนี้ไม่สนับสนุนผลการทดลองดังกล่าว อาจเป็นเพราะการศึกษาดังนี้ เป็นกรณีของนักเรียนสองภาษา และนักเรียนสองภาษาที่มีความพรอมในระดับต่ำ อาจจะมีความสามารถในการจำแนกความคล้ายคลึงทางเสียงของคำในภาษาที่สองได้น้อยกว่าความคล้ายคลึงทางความหมาย

7. สมมติฐานข้อที่ 7 กล่าวว่ามีการรวมระหว่างวิธีเรียน ระดับความพรอมทางภาษาไทย และประเภทความคล้ายคลึงของคำ ผลการทดลองปรากฏว่า สมมติฐานข้อนี้ถูกปฏิเสธจากข้อมูล ทั้งในการเรียนรู้คำด้านการออกเสียงและการเรียนรู้คำความหมาย แสดงว่าถึงแม้ประเภทความคล้ายคลึงของคำจะแตกต่างกัน กิริยารวมของวิธีเรียนและระดับความพรอมทางภาษาไทยของนักเรียนก็ไม่แตกต่างกัน หรือกล่าวได้ว่า กิริยารวมของวิธีเรียนและระดับความพรอมทางภาษาไทยของนักเรียนมีอิทธิพลน้อยกว่าประเภทความคล้ายคลึงของคำ

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการวิจัย

1.1 ควรจะมีการศึกษาเปรียบเทียบผลของวิธีเรียนโดยรวมและวิธีเรียนโดยแยก กับนักเรียนที่เรียนอยู่ในระดับการศึกษาอื่น ๆ บ้าง เช่นระดับอนุบาลศึกษา ประถมศึกษาตอนปลาย และมัธยมศึกษา เพื่อจะได้ทราบว่านักเรียนที่อยู่ในระดับการศึกษาต่างกัน จะเรียนรู้คำด้วยวิธีเรียนโดยรวมและวิธีเรียนโดยแยก เรียนรู้คำได้แตกต่างกันหรือไม่

1.2 ควรจะมีการศึกษาเปรียบเทียบผลของวิธีเรียนโดยรวมและวิธีเรียนโดยแยก กับนักเรียนสองภาษาที่มีภาษาแม่และภาษาที่สองเป็นภาษาอื่นบ้าง เช่นนักเรียนไทยที่เรียนภาษาอังกฤษ ฝรั่งเศส เยอรมัน หรือบาลีเป็นภาษาที่สอง เพื่อจะได้ทราบว่านักเรียนที่มีภาษาไทยเป็นภาษาแม่ เรียนรู้คำภาษาที่สองด้วยวิธีเรียนโดยรวมและวิธีเรียนโดยแยกได้แตกต่างกันหรือไม่

1.3 ควรจะมีการศึกษาเปรียบเทียบผลของวิธีเรียนโดยรวมและวิธีเรียนโดยแยก โดยศึกษากับคำที่คล้ายคลึงกันในลักษณะอื่น ๆ บ้าง เช่น คำที่คล้ายคลึงกันทางด้านตัวพยัญชนะ สระ วรรณยุกต์ หรือศึกษากับคำที่คล้ายคลึงกันทางความหมาย ในลักษณะอื่น ๆ ด้วย เพื่อจะได้ข้อสรุปที่เชื่อถือได้มากขึ้นเกี่ยวกับผลการเรียนรู้คำที่คล้ายคลึงกันประเภทต่าง ๆ

2. ข้อเสนอแนะสำหรับครู

2.1 ในการสอนคำทางด้านการออกเสียง ครูผู้สอนควรจะสอนคำให้นักเรียนครั้งละน้อย ๆ คำ มากกว่าที่จะสอนครั้งเดียวกันจำนวนมาก เพราะจากการวิจัยพบว่าในการสอนคำทางด้านการออกเสียง นักเรียนเรียนรู้คำด้วยวิธีเรียนโดยแยก ดีกว่าวิธีเรียนโดยรวม

2.2 ในการสอนคำตำหนการออกเสียง ครูผู้สอนควรเลือกรวิธีการสอนให้เหมาะสมกับระดับความพร้อมของนักเรียน กล่าวคือสำหรับนักเรียนที่มีความพร้อมทางภาษาไทยสูง ครูควรจะสอนคำกราวเดียวกันจำนวนหลายคำ แต่สำหรับนักเรียนที่มีความพร้อมทางภาษาไทยต่ำ ครูควรจะสอนคำที่สั้นๆ คำ เพราะจากการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีความพร้อมทางภาษาไทยในระดับสูง เรียนรู้คำด้วยวิธีเรียนโดยรวมได้ดีกว่าเรียนด้วยวิธีเรียนโดยแยก แต่นักเรียนที่มีความพร้อมทางภาษาไทยในระดับต่ำ เรียนรู้คำด้วยวิธีเรียนโดยแยกได้ดีกว่าเรียนด้วยวิธีเรียนโดยรวม

2.3 ในการสอนคำให้แก่นักเรียนที่มีความพร้อมทางภาษาไทยในระดับต่ำ ครูควรจัดคำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางความหมายมาสอนด้วยกัน เพราะจากการวิจัยพบว่านักเรียนที่มีความพร้อมทางภาษาไทยในระดับต่ำ เรียนรู้คำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางความหมายได้ดีกว่าคำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางเสียง

3. ข้อเสนอแนะสำหรับนักวิชาการหรือนักการศึกษา

ในการแต่งตำราเรียนควรจัดคำขึ้นเนื้อหา โดยจัดคำประเภทที่มีความหมายคล้ายคลึงกันเข้าไว้เป็นกลุ่มเดียวกัน มากกว่าที่จะจัดเป็นกลุ่มคำประเภทที่มีเสียงคล้ายคลึงกัน เพราะจากการวิจัยพบว่านักเรียนเรียนคำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางความหมายได้ดีกว่าเรียนคำประเภทที่คล้ายคลึงกันทางเสียง